

INTERNATIONALE BESTSELLER

CHARLOTTE LINK

WRAAK

'HUIVERINGWEKKEND.'
– THE NEW YORK TIMES

XANDER

THRILLER

ZATERDAG 19 DECEMBER

Ze moest maken dat ze weggwam. Ze was in gevaar. Als de mensen die op deze eenzame boerderij woonden haar in de gaten kregen was ze verloren.

Toen ze bij de poort van de boerderij kwam en haastig naar haar auto wilde lopen, stond de man plotseling voor haar. Hij was groot en zag er minder onverzorgd uit dan je van een bewoner van zo'n vervallen boerderij zou verwachten. Hij droeg een spijkerbroek en een trui en had grijs, kortgeknipt haar. Zijn ogen waren heel licht en er zat geen greintje gevoel in.

Semira hoopte dat hij haar niet achter bij de stallen had gezien. Misschien had hij haar auto zien staan en kwam hij nu kijken wie er rondspookte. Haar enige kans was zich onschuldig en onbevangen voor te doen, hoewel haar hart tekeering en ze op haar benen stond te trillen. Het zweet stond op haar gezicht, ondanks de bijtende kou op die inmiddels schemerig wordende decembernamiddag.

Zijn stem was even koud als zijn ogen. 'Wat moet je hier?'

Ze probeerde te glimlachen, maar merkte dat het onzeker overkwam. 'Goddank. Ik dacht al dat er niemand was...'

Hij nam haar van top tot teen op. Semira probeerde zich in te denken wat hij zag. Een kleine, magere vrouw van nog geen dertig, warm ingepakt in een lange broek, gevoerde laarzen en een dikke, zwarte parka. Zwart haar, zwarte ogen. Donkere huidskleur. Ho-

pelijk had hij geen hekel aan Pakistani en had hij ook niet in de gaten dat ze misselijk was van angst. Semira had het beklemmende gevoel dat het bijna te ruiken was.

Hij wees met zijn hoofd naar het bosje onderaan de heuvel. 'Is dat jouw auto?'

Ze had hem daar niet moeten parkeren. De kale bomen stonden te ver uit elkaar. Ze verborgen niets. Hij had hem vanuit een van de bovenkamers van zijn huis gezien en er het zijne van gedacht.

Wat een idioot was ze, dat ze hierheen was gegaan zonder het tegen iemand te zeggen. En dat ze haar auto ook nog in het zicht van die godvergeten boerderij had geparkeerd.

'Ik ben helemaal... de weg kwijt,' stamelde ze. 'Ik heb geen idee hoe ik hier ben gekomen. Toen ik dit huis zag, wilde ik vragen hoe...'

'Nou?'

'Ik woon nog maar pas in deze omgeving,' zei ze met een te hoge en te schelle stem, 'en ik wilde eigenlijk naar...'

'Waar moet je naartoe?'

Haar hoofd was leeg. 'Naar... eh... hoe heet het daar...?' Ze ging met haar tong over haar droge lippen. Ze stond oog in oog met een psychopaat, daar was ze van overtuigd. En ze was alleen. Ze was zich maar al te bewust van de totale verlatenheid van dit oord. Er was wijd en zijd geen mens te bekennen die haar kon helpen.

Ze mocht geen fout maken. 'Naar eh...' eindelijk schoot haar een naam te binnen, 'Whitby. Ik wil naar Whitby.'

'Dan zit je een eind uit de richting.'

'Ja, dat kreeg ik langzamerhand ook in de gaten.' Ze glimlachte weer krampachtig. De man glimlachte niet terug. Hij bleef haar met zijn sturende ogen aankijken. Maar ondanks de gevoelloosheid die van hem uitging, merkte Semira dat zijn wantrouwen met de seconde toenam.

Ze moest hier weg!

Het liefst zou ze zijn weggerend, maar ze dwong zichzelf rustig te

blijven staan. ‘Kunt u me zeggen hoe ik weer op de grote weg kom?’

Hij gaf geen antwoord. Zijn ijsblauwe ogen leken dwars door haar heen te kijken. Zulke koude ogen had ze nog nooit gezien, alsof er geen leven meer in zat. Er begon een zenuw in haar hals te trekken en ze was blij dat ze een sjaal omhad.

De stilte duurde te lang. Hij probeerde in te schatten hoe riskant deze kleine vrouw voor hem was.

Plotseling kwam er een trek van minachting op zijn gezicht en hij spuugde voor haar op de grond.

‘Moeten jullie zwarten zo nodig Yorkshire ook nog komen bevolken?’

Ze deinsde terug. Was hij een racist of was het een provocatie om haar uit haar tent te lokken?

Doe alsof het een volkomen normale situatie is.

Maar het wás geen normale situatie. Ze voelde een snik opkomen en kon niet verhinderen dat ze een kreetje gaf. Hoelang kon ze de paniek nog onder controle houden?

‘Ik ben... met een Engelsman getrouwd,’ zei ze. Dit deed ze anders nooit, zich achter John verschuilen als ze op vooroordelen stuitte die met haar huidskleur te maken hadden. Maar het was haar intuïtie die haar dit antwoord in de mond legde. Nu wist de man tegenover haar dat ze getrouwd was, dat er iemand was die haar zou missen als haar iets overkwam. Iemand die geen vreemdeling in dit land was, die meteen zou weten wat hem in het geval van een verdwijning te doen stond en die door de politie serieus genomen zou worden.

Ze kon niet opmaken of hij onder indruk was van haar woorden. ‘Maak dat je wekomt,’ zei hij.

Dit was geen moment om je op te winden over zijn schofterige gedrag of ruzie te maken over gelijke rechten van blanke en gekleurde mensen. Ontsnappen was het enige dat telde. En naar de politie gaan.

Ze was het liefst weggerend, maar ze draaide zich om en dwong zichzelf met kalme passen weg te lopen. Hij moest denken dat ze beledigd was, hij mocht niet weten dat ze bijna gek werd van angst.

Ze had vier of vijf stappen gedaan toen hij riep: 'Hé, wacht even!'

Ze bleef staan en hij kwam naar haar toe. Ze kon zijn adem ruiken. Sigaretten en zure melk.

'Je bent achter bij de schuur geweest, hè?'

Ze moest slikken. Het zweet brak haar aan alle kanten uit. 'Welke... schuur?'

Hij staaarde haar aan en in zijn kille ogen kon ze zien wat hij in háár ogen zag: dat ze het wist. Dat ze zijn geheim kende.

Ze zette het op een lopen.

JULI 2008

WOENSDAG 16 JULI

1

Hij zag de vrouw voor het eerst toen hij de Friarage School wilde verlaten om naar zijn kamer te gaan. Ze stond in de deuropening en weifelde blijkbaar of ze naar buiten, de stromende regen in zou lopen. Het was bijna zes uur en voor een vroege zomeravond abnormaal donker buiten. Na een drukkend hete dag was er een zwaar onweer boven Scarborough losgebarsten en nu leek de wereld door een wolkbreuk te vergaan. Het schoolplein lag er verlaten bij. In de oneffenheden van het asfalt vormden zich enorme plassen. De lucht bestond uit woedend samengebalde, blauwzwarte wolken.

De vrouw droeg een gebloemde zomerjurk tot op de kuit, een beetje ouderwets, maar heel geschikt voor een dag als vandaag vóórdat het onweer losbarstte. Ze droeg haar lange, donkerblonde haar in een vlecht en ze had een soort boodschappentas bij zich. Volgens hem was zij niet een van de leerkrachten van de school. Misschien was ze nieuw. Of volgde ze hier een cursus.

Iets bracht hem ertoe haar aan te spreken. Waarschijnlijk kwam het door haar ongewoon ouderwetse verschijning. Hij schatte haar vóór in de twintig en ze zag er totaal anders uit dan andere vrouwen van die leeftijd. Niet dat hij als man een schok kreeg bij haar aanblik, maar zijn aandacht bleef op de een of andere manier han-

gen. Hij wilde weten hoe haar gezicht eruitzag, hoe ze praatte en of ze met opzet anders was dan haar leeftijdgenoten. Vrouwen fasci-
neerden hem, vooral ongewone types.

Hij ging naast haar staan en zei, niet bepaald origineel: 'Heeft u geen paraplu?'

De vrouw, die hem niet had horen aankomen, draaide zich geschrokken om. Hij zag dat hij zich vergist had: ze was niet vóór in de twintig maar minstens een eind in de dertig, misschien wel ouder. Ze zag er sympathiek maar volstrekt onopvallend uit. Bleek, niet opgemaakt, niet mooi en niet lelijk, zo iemand die je na twee minuten weer vergeten was. Klaarblijkelijk was ze niet het type dat zich bewust van de massa wilde onderscheiden; zij had gewoon geen idee wat ze moest doen om er aantrekkelijk uit te zien.

Een aardig, verlegen vrouwtje, oordeelde hij, en totaal oninteressant.

'Ik had kunnen weten dat het zou gaan onweren,' zei ze, 'maar toen ik vanmiddag wegging was het zo heet, dat het belachelijk leek om een paraplu mee te nemen.'

'Waar moet u naartoe?' vroeg hij.

'Naar de bushalte in Queen Street, maar tegen de tijd dat ik daar aankom ben ik drijfnat.'

'Wanneer gaat de bus?'

'Over vijf minuten,' zei ze klaaglijk, 'en dat is de laatste vandaag.'

Ze woonde zeker in een van die boerengehuchten rond Scarborough. Verbazingwekkend, hoe gauw je hier op het plat-teland zat zodra je de bebouwde kom uit was. Zonder overgang kwam je meteen in de rimboe terecht, in dorpen die uit een paar ver uit elkaar liggende boerderijen bestonden. En de verbinding was om te huilen zo slecht. Even voor zessen ging de laatste bus! Als je jong was waande je je in het stenen tijdperk.

Als ze jong en mooi was geweest had hij geen moment gearzeld om aan te bieden haar met de auto thuis te brengen. Hij zou haar

eerst hebben gevraagd of ze in een van de vele pubs beneden bij de haven iets met hem wilde gaan drinken. Maar het idee om in een kroeg met een glas wijn tegenover dit ouwelijke meisje te zitten – want zo kwam ze over, als een ouwelijk meisje – en de hele avond naar dat gezicht te kijken, was absoluut niet aantrekkelijk. Waarschijnlijk was de televisie onderhouder.

Toch aarzelde hij om via het schoolplein de straat door te sprinten en haar zomaar te laten staan. Ze zag er zo moederziel alleen uit.

‘Waar woont u eigenlijk?’

‘In Staintondale,’ zei ze.

Hij rolde met zijn ogen. Goeie god! Hij kende Staintondale. Een weg, een kerk, een postkantoor, waar je ook de allernoodzakelijkste boodschappen en een paar tijdschriften kon kopen, en een paar huizen. Een rode telefooncel, die tegelijkertijd als bushalte fungeerde. En hier en daar in het landschap een boerderij.

‘En vanaf de halte in Staintondale moet u zeker nog een heel eind lopen,’ vermoedde hij.

Ze knikte triest. ‘Ja, bijna een half uur.’

Hij had een fout gemaakt door haar aan te spreken en hij kreeg de indruk dat ze zijn teleurstelling aanvoelde. Iets zei hem dat het een pijnlijk vertrouwde situatie voor haar was. Het kwam misschien vaker voor dat ze de aandacht van mannen trok, maar dat die meteen uitdoofde als ze toenadering zochten. Misschien vermoedde ze dat hij zou hebben aangeboden haar te helpen als ze wat interessanter was geweest en ging ze er al van uit dat het er niet van zou komen.

‘Weet u wat,’ zei hij snel, voordat egoïsme en gemakzucht de overhand kregen over zijn vlag van goedhartigheid, ‘mijn auto staat een eindje verderop in de straat. Als u wilt breng ik u gauw naar huis.’

Ze staaarde hem vol ongeloof aan. ‘Maar Staintondale ligt niet in de buurt. Het...’

‘Ik ken het,’ onderbrak hij haar, ‘maar ik heb toch geen plannen voor de komende uren en een ritje naar buiten is het ergste niet.’

‘Met dit weer...’ weifelde ze.

Hij glimlachte. ‘Ik zou u toch aanraden het aanbod aan te nemen. Ten eerste haalt u de bus niet meer en ten tweede, ook áls dat zou lukken bent u morgen zwaar verkouden. Dus?’

Ze aarzelde. Hij merkte dat ze zich wantrouwig afvroeg wat zijn motieven waren. Hij zag er goed uit en had succes bij de vrouwen, dat wist hij, en ze was vast wel realistisch genoeg om in te zien dat een man als hij zich niet echt aangetrokken voelde tot een vrouw als zij. Waarschijnlijk zag ze hem als een aanrander die haar in zijn auto probeerde te lokken of als iemand die zojuist door medelijden was overmand. Beide alternatieven zouden haar weinig bekoren.

Hij stak zijn hand uit. ‘Dave Tanner,’ zei hij.

Aarzelend nam ze zijn hand aan. ‘Gwendolyn Beckett,’ zei ze.

‘Goed dan, Gwendolyn Beckett,’ zei hij glimlachend en keek op zijn horloge, ‘over een minuutje gaat de bus. Daarmee is de knoop doorgehakt, lijkt mij. Ben je bereid een sprintje te trekken over het schoolplein en nog iets verder de straat in?’

Ze knikte, overrompeld door het besef dat ze geen keus had.

‘Houd die tas boven je hoofd,’ adviseerde hij, ‘dat houdt de regen een beetje tegen.’

Ze renden achter elkaar door de stromende regen over het schoolplein, rechtsaf een kleine straat in met smalle rijtjeshuizen van rode baksteen en met witgeschilderde voordeuren.

‘Hierlangs,’ zei hij en ze holden verder langs de huizen tot ze bij een kleine, blauwe, tamelijk roestige Fiat aankwamen die aan de linkerkant van de straat geparkeerd stond. Hij maakte de auto open en met een zucht van verlichting lieten ze zich op de voorste stoelen vallen.

Het water droop uit Gwendolyns haren en haar jurk plakte als een natte lap tegen haar lichaam. Een paar meter was voldoende

geweest om hen helemaal te doorweken. Dave probeerde niet op zijn natte voeten te letten.

‘Wat stom van me,’ zei hij. ‘Ik had de auto moeten gaan halen en jou bij de school moeten laten instappen. Dan was je tenminste een beetje droog gebleven.’

‘Ach, wat!’ Eindelijk glimlachte ze. Ze had mooie tanden, stelde hij vast. ‘Ik ben niet van suiker. En voor de deur afgezet worden is in ieder geval beter dan met de bus tussen de akkers door hobbelen om vervolgens nog een eind te moeten lopen. Heel erg bedankt.’

‘Graag gedaan,’ zei hij, terwijl hij zijn derde poging deed om de wagen te starten. Eindelijk sloeg de motor rochelend aan en kwam de auto met horten en stoten in beweging.

‘Dat wordt zo meteen wel beter,’ zei hij, ‘de auto moet even op gang komen. Ik mag van geluk spreken als ik met die roestbak de winter doorkom.’

De motor begon nu gelijkmatiger te brommen. Deze keer zou hij het nog wel halen naar Staintondale en weer terug.

‘Wat zou je gedaan hebben als je de bus had gemist en mij niet was tegengekomen?’ vroeg hij.

‘Dan had ik mijn vader gebeld,’ zei Gwendolyn.

Hij keek haar even van opzij aan. Haar stem had een warmere klank gekregen toen ze over haar vader sprak. Minder afstandelijk.

‘Woon je bij je vader thuis?’

‘Ja.’

‘En je moeder...?’

‘Mijn moeder is vroeg gestorven,’ zei Gwendolyn op een toon die verried dat ze daar niet over wilde praten.

Een vaderskind, dacht hij. Minstens halverwege de dertig en pap-pie is nog steeds de enige voor haar. De allerbeste. Daar kan geen man aan tippen.

Vermoedelijk deed ze er bewust of onbewust alles aan om pap-pies lieveling te zijn. Met die dikke, blonde vlecht en haar ouder-

wetse bloemetjesjurk vertegenwoordigde ze het type vrouw uit de jaren vijftig, begin jaren zestig van de vorige eeuw, toen haar vader jong was.

Hij bezat een fijne antenne en voelde aan dat ze haar hoofd brak om een ander onderwerp aan te snijden. Hij kwam haar tegemoet.

‘Trouwens, ik geef les aan de Friarage School,’ zei hij, ‘maar niet aan kinderen. In de middagen en de avonden stelt de school klaslokalen beschikbaar voor volwassenenonderwijs. Ik geef cursussen Frans en Spaans en houd daarmee redelijk mijn hoofd boven water.’

‘Dan spreek je die talen zeker heel goed?’

‘Als kind heb ik een hele tijd in Spanje en in Frankrijk gewoond. Mijn vader was diplomaat.’ Hij was zich ervan bewust dat er geen warmte in zijn stem lag, toen hij het over zijn vader had. Hij moest zelfs moeite doen niet te veel haat te laten doorklinken. ‘Maar ik zal je zeggen, er is geen lol aan om drie of vier avonden in de week een stel totaal onbegaafde huisvrouwen talen bij te brengen waar je van houdt vanwege hun klank en expressiviteit.’

Hij lachte verlegen toen het tot hem doordrong dat hij misschien een blunder had begaan. ‘Sorry hoor. Misschien volg jij ook een taalcursus bij een van mijn collega’s?’

Ze schudde haar hoofd. Hoewel het door het gordijn van regen niet erg licht was in de auto, merkte hij dat ze bloosde.

‘Nee,’ zei ze, ‘ik zit niet op een taalcursus. Ik..’

Ze keek hem niet aan en staaarde uit het raam. Ze reden in noordelijke richting Scarborough uit. Rijtjeshuizen en supermarkten gleden voorbij, autogarages, troosteloze pubs, een caravanpark, alles leek in de stromende regen weg te zinken.

‘Ik had in de krant gelezen,’ zei ze zachtjes, ‘dat er op woensdagmiddag in de Friarage School een cursus zou worden gegeven, waar..’ Ze aarzelde.

In een flits wist hij het. Waarom was het niet meteen tot hem doorgedrongen? Hij kende het nieuwe lesprogramma. Op de

woensdagen. Van half vier tot half zes. Vandaag voor het eerst. En deze Gwendolyn Beckett paste precies in de doelgroep.

‘O, ik weet het al,’ zei hij, zo onverschillig mogelijk, alsof het de normaalste zaak van de wereld was om op een cursus voor, hoe moest je het noemen... sukkels? mislukkelingen? losers? te gaan. ‘Is dat niet een soort... assertiviteitstraining?’

Ze was nu vermoedelijk knalrood.

‘Ja,’ antwoordde ze, ‘dat klopt. Je leert je verlegenheid te overwinnen. Mensen te benaderen. Je... angsten te beheersen.’ Nu keek ze hem aan. ‘Dat zal je wel heel idioot in de oren klinken.’

‘Helemaal niet,’ verzekerde hij haar. ‘Als je vindt dat je een manco hebt, moet je er iets aan doen. Dat is nuttiger dan op je gat te blijven zitten en te klagen. Zit er maar niet mee en probeer gewoon het beste uit die cursus te halen.’

‘Ja,’ zei ze. Het klonk tamelijk moedeloos. ‘Dat wil ik ook. Ik kan niet zeggen dat ik erg happy ben met mijn leven, weet je.’

Ze keek weer uit het raam en hij durfde er niet verder op in te gaan.

Ze zwegen.

Het begon iets minder hard te regenen. Toen ze in het centrum van Cloughton afsloegen in de richting van Staintondale brak op eens de avondzon door.

Zomaar ineens werd hij gespannen. Alert. Hij had een voorgevoel dat er iets nieuws in zijn leven was gekomen. Misschien had het met die vrouw naast hem te maken.

Hij maande zichzelf kalm te blijven. En voorzichtig.

Hij kon zich niet veel fouten meer permitteren.